

دعای ۷۸ - در طلب معیشت

از امام صادق (علیه السلام) روایت شده است که فرمود:
حضرت علی بن الحسین (علیه السلام) به این دعا، دعای کرد:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ حُسْنَ الْمَعِيشَةِ مَعِيشَةً أَتَقَوَّى
بِهَا عَلَى جَمِيعِ حَوَائِجِي،

خداوندا! از تو معیشتی نیکو و شایسته می طلبم که با آن
بتوانم بر تمامی نیازهایم چیره شوم

وَأَتَوَصَّلُ بِهَا فِي الْحَيَاةِ إِلَى آخِرَتِي

و به وسیله آن در دنیا به سرای آخرت دست یابم؛

مِنْ غَيْرِ أَنْ تُتَرَفَّنِي فِيهَا فَأَطْغَى، أَوْ تُقَتِّرَ بِهَا عَلَيَّ
فَأَشْقَى.

بی آنکه مرا در ناز و نعمت غرق کنی تا سرکشی کنم، و یا زندگی
را بر من سخت بگیری تا دچار رنج و بدبختی شوم.

أَوْسِعْ عَلَيَّ مِنْ حَلَالِ رِزْقِكَ، وَأَفْضُ عَلَيَّ مِنْ سَيِّبِ
فَضْلِكَ، نِعْمَةً مِنْكَ سَابِغَةً وَعَطَاءً غَيْرَ مَمْنُونٍ،

روزی حلال خود را برایم وسیع کن و از بخشش و فضل بی پایان
نعمتی کامل و عطایی بی منت بر من ارزانی دار.

ثُمَّ لَا تَشْغَلْنِي عَنْ شُكْرِ نِعْمَتِكَ بِإِكْثَارِ مِنْهَا
تُلْهِينِي بِهِجَتُهُ، وَتَفْتِنُنِي زَهْرَاتُ^۲ زَهْوَتِهِ^۳،

آنگاه مرا به گونه‌ای مشغول نساز که شکر نعمت‌هایت را فراموش کنم؛ نه آنقدر زیاد نعمت ببخش که شادی‌اش مرا غافل کند و جلوه‌های فریبنده‌اش مرا به فتنه اندازد،

وَلَا بِإِقْلَالٍ عَلَيَّ مِنْهَا يَقْصُرُ بَعْمَلِي كَدُّهُ وَيَمَلَأُ
صَدْرِي هَمُّهُ.

ونه آنقدر روزی‌ام را کم کن که سختی تلاش برای جبران آن، مرا از بندگی بازدارد و فکر و اندوهش دلم را پُر کند.

أَعْطِنِي مِنْ ذَلِكَ يَا إِلَهِي غِنًى عَنْ شِرَارِ خَلْقِكَ وَ
بَلَاغاً أَنَالُ بِهِ رِضْوَانَكَ

محبوبم! با آن نعمت‌ها، بی‌نیازی از مخلوقات بدکردارت را و دستیابی به رضایتت را به من عطا کن.

وَأَعُوذُ بِكَ يَا إِلَهِي مِنْ شَرِّ الدُّنْيَا، وَشَرِّ مَا فِيهَا.
به تو پناه می‌برم محبوب من! از شر دنیا و از شر آنچه در آن است.

لَا تَجْعَلِ الدُّنْيَا عَلَيَّ سِجْنًا، وَلَا فِرَاقَهَا عَلَيَّ
حَزْنًا،

دنیا را برای من زندان مکن و فراق آن را برایم مایهٔ اندوه قرار مده.

أَخْرِجْنِي مِنْ فِتْنَتِهَا مَرْضِيًّا عَنِّي، مَقْبُولًا فِيهَا
عَمَلِي إِلَى دَارِ الْحَيَوَانِ وَمَسَاكِنِ الْأَخْيَارِ،

مرا از فتنه‌های دنیا در حالی به سوی سرای جاودان و منزلگاه‌های
نیکان بیرون ببر که از من خشنود باشی و عملم در آن پذیرفته
شده باشد،

وَأَبْدِلْنِي بِالْدُّنْيَا الْفَانِيَةِ نَعِيمَ الدَّارِ الْبَاقِيَةِ.

و به جای این دنیای زودگذر، نعمت‌های سرای باقی را نصیبم
گردان.

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ أَزْلَاهَا وَزَلَالِهَا وَسَطَوَاتِ
شَيَاطِينِهَا وَسَلَاطِينِهَا وَنَكَالِهَا وَمِنْ بَغْيٍ مَنِّ
بَغَى عَلَيَّ فِيهَا.

خداوند! من به تو پناه می‌برم از سختی و بلاهای دنیا، و از تاخت
و تازهای شیاطین و زورگویان آن، و از عقوبت‌هایش و از ستم
کسی که در آن بر من ستم کند.

اللَّهُمَّ مَنْ كَادَنِي فَكَدَّهُ وَمَنْ أَرَادَنِي فَأَرَدَهُ

خداوند! هر کس که قصد نیرنگ به من دارد، او را گرفتار
نیرنگ کن؛ و هر کس که قصد بدی نسبت به من دارد،
او را ناکام گردان؛

وَفَلَّ عَنِّي حَدَّ مَنْ نَصَبَ لِي حَدَّهُ، وَأُطْفِئُ^۵ عَنِّي
نَارَ مَنْ شَبَّ لِي وَقُودُهُ

و تیغ آن کس را که به روی من تیغ کشد، کند کن و
آتش را که علیه من برافروخته، خاموش ساز؛

وَ اكْفِنِي مَكْرَ الْمَكْرَةِ، وَ أَفْقَأْ عَنِّي عُيُونَ الْكَفَرَةِ،
مرا از حيله و مکر حيله گران محفوظ دار؛ و چشمان کافران
را از من کور کن؛

وَ اكْفِنِي هَمَّ مَنْ أَدْخَلَ عَلَيَّ هَمَّهُ.
و مرا از غم و اندوهی که کسی بر من تحمیل کرده، رهایی
بخش.

وَ ادْفَعْ عَنِّي شَرَّ الْحَسَدَةِ،
و شرّ حسودان را از من دور کن

وَ اعْصِمْنِي مِنْ ذَلِكَ بِالسَّكِينَةِ
و با آرامشی از سوی خودت، مرا از گزند حسادت آنان حفظ
کن.

وَ الْبِسْنِي دِرْعَكَ الْحَصِينَةَ
مرا در حفاظ پوشش محکم و نفوذناپذیر خودت حفظ کن

وَ اخْبَأْنِي مِنْ^۶ سِتْرِكَ الْوَاقِي
و در پناه حمایت و حفاظت دائمی خویش قرارم ده.

وَأَصْلِحْ لِي حَالِي وَأَصْدِقْ^۷ قَوْلِي بِفِعَالِي وَبَارِكْ لِي
فِي أَهْلِي وَمَالِي.

حال و روز مرا بهبود بخش و گفتارم را با کردارم تصدیق
کن و به خانواده و دارایی‌ام برکت عطا فرما.

۱. تَقَرَّرْ

۲. تَقَتَّيْ

۳. زَهْرَاتُ

۴. حُزْنًا

۵. أَطْفِ

۶. فِي

۷. صَدِّقْ